

[Poul Møller.]

Dette vil naturligvis blive værst for landbruget. Vi ved godt, at landbrugets mulighed for at modernisere, ikke blot for at modernisere bygninger, men også for at købe maskiner til modernisering, ligger i, at der kan optages tillægslån i bedriften, i virksomheden. Sådan har det altid været, og landbruget har ikke stort andre muligheder. Her er der altså også en underlig dobbelthed i regeringens politik. Vi tilstræber modernisering af dette erhverv. Der er i eftermiddag vedtaget en lovgivning om at yde støtte til landbruget, men vi er vel alle enige om, at vi skulle bort fra denne støtte og over til modernisering af landbruget; erhvervets mulighed er at kunne modernisere ikke i kraft af støtten, men i kraft af, at det kan skaffe sig lånekapital, og det er uhyre vanskeligt for landbruget, hvis 75 pct.s grænsen skal lægges til grund for dets investeringer.

Endelig vil jeg stille et spørgsmål til den højtærede økonomiminister, et spørgsmål, som vi, tror jeg, i fjor drøftede med den daværende boligminister, den nuværende Grønlandsminister. Da drøftede vi i det udvalg, der behandlede hypotekforeningsloven, spørgsmålet, om der kunne gøres noget ved tillægslånene. Den daværende boligminister havde den anskuelse, at vi kunne vel regulere tillægslånene, men vi kunne ikke fjerne det grå pengemarked eller det sorte pengemarked; finansieringsinstitutter eller andre ville dække ind med private pantebreve, ejerpantebreve, og hvad ved jeg, i det tomrum, der opstod, hvis man foretog restriktioner på kreditmarkedet af den karakter, som dengang var på tale. Nu vil jeg derfor stille det spørgsmål til den højtærede økonomiminister, om han mener, vi kan udelukke den mulighed, at finansieringsinstitutterne her trækker kapitalen til sig fra obligationsmarkedet og sender dem ud i 4. prioriteter, når vi nu begrænser 3. prioritetsinstitutternes muligheder for at yde lån.

Jeg har gerne villet gøre disse bemærk-

ninger om lovforslaget. Vi er villige til at underkaste det en behandling, endog en efter omstændighederne velvillig behandling, for at se, om der virkelig kan skabes noget på dette område, der kunne være værdifuldt, og som vi kan tro på vil hjælpe. Men der er en ting, som i og for sig gav mig noget af et chok; det var det ærede medlem hr. Peter Niensens udtalelse om, at man var nødt til at regulere til bunds. Det er klart, at vi fra vor side, som man siger, er meget betænkelige, hvis dette skal være udtryk for en økonomisk politik, der har til opgave at regulere til bunds. Vi tror, det kun bliver charlataneri, hvad det danske folketing og den danske regering kan finde på, hvis man vil regulere i stedet for at regere.

Baunsgaard: Nu står vi her igen, sagde det ærede medlem hr. Henry Christensen, og efter at have lyttet til den ærede ordførers tale kan jeg bekræfte hans vurdering; nu står vi her igen. Jeg må sige, at vi står her igen på næsten tragisk genkendelig måde. Man har megen kritik, mange bebrejdelser, jeg går vist nok heller ikke for langt ved at sige overordentlig stærk surhed, men er også igen uden alternativ. Nu ville det være urimeligt, om jeg forlangte, at man absolut skulle have et alternativ, hvis man ikke selv, som det ærede medlem hr. Poul Møller så stærkt understregede det, længe havde vidst, at vi ville stå her. Så havde det været rimeligt, om man selv havde gjort sig visse tanker om alternative muligheder.

Da Nationalbanken for kort tid siden traf den frivillige aftale med bankerne, hvorefter 20 pct. af den fremtidige stigningstakt i indlånene skulle bindes, stod det klart for alle, at der manglede noget i at opnå en tilfredsstillende økonomisk samordning. Der manglede noget i at opnå en tilstrækkelig afbalancering af kreditforholdene herhjemme, og offentligheden og det høje folketing vil også gennem fremkomne meddelelser vide, at der har været gjort forsøg fra